

dersøgelse af, hvorvidt den højtærede Ministers Afskedigelse af Dr. Muus har været velbegrunder og derfor berettiget eller mindre velbegrunder og derfor et Misbrug.

Men for at kunne foretage denne Undersøgelse maa jeg dele Sagens Behandling i tre Dele, som vel maa holdes ude fra hverandre, og som det er mig magtpaaliggende at faa holdt ude fra hverandre, fordi den højtærede Justitsminister med jonglerende Behændighed blandede forskellige Momenter sammen, som bør og skulle holdes ude fra hverandre, naar man skal forstaa denne Sag rigtigt, idet den højtærede Minister bestandig paaduttede Dr. Muus en Viden, som denne først havde faaet senere, og lagde den ind under ham, saa at den højtærede Minister sagde, den Viden stod han paa paa det Tidspunkt, da der var Tale om, hvorvidt Dr. Langhoff skulde forflyttes fra Saks-købing og et andet Sted hen. Man maa passe paa, at det ikke opretholdes, thi ellers kommer man til at gøre Uret. Altsaa, for at forstaa denne Sag ret, maa man først undersøge: Hvad forelaa der bekendt for Dr. Muus som Sundhedsstyrelsens Formand paa det Tidspunkt, hvor han gør Indstilling til den højtærede Justitsminister om at forflytte Distriktslæge Langhoff fra Saks-købing enten til Holstebro eller til Ringsted? Jeg skal paa Langhoffs Debetside paa det Tidspunkt opføre for det første, at Direktøren for Sindssygeanstalten i Saks-købing, Baron Rosenørn-Lehn, havde sagt til Dr. Muus, at der gik Rygter om, at Distriktslæge Langhoff drak. Rosenørn-Lehn havde dog ikke nogen Sinds selv set Langhoff beruset og vidste ikke noget personlig derom. Endvidere havde et Medlem af Sundhedsstyrelsen, Dr. Rørdam, meddelt Sundhedsstyrelsens Formand, at der gik Rygter om, at Langhoff drak en Del; men han havde tilføjet, at han til-lagde ikke disse Rygter nogen Betydning, for der gik megen ondsindet Sladder i Saks-købing. Fremdeles havde han med-delt, at et Medlem af Saks-købing Byraad den 12. Maj 1910 i Saks-købing Byraad havde beskyldt Dr. Langhoff for en Søn-dag Formiddag i Kirketiden at have vist sig paa Torvet i støjende Selskab. Ved-kommende havde ikke beskyldt Dr. Langhoff for ved den Lejlighed at have været beruset, hvad han for øvrigt nok har været, men det gik Beskyldningen altsaa ikke ud paa.

Da dette var sket, blev Langhoff indkaldt for Sundhedsstyrelsen, og der føres en Forhandling med ham i Forsom-

meren 1910. Dr. Langhoff forklarer ved denne Lejlighed, at han meget sjælden nyder Spiritus, at han ikke føler nogen Trang til denne Stimulans, men at han meget daarlig taaler Spiritus, og at han maa erkende, at han derfor et Par Gange, hvor han har drukket Spiritus, er bleven beruset og har vist en uheldig Optræden. Dernæst skete der fra Sundhedsstyrelsens Formand Henvendelse til Langhoffs nærmeste Foresatte, Fysikus Hansen, og denne gav Langhoff en aldeles glimrende Attest, hvori der udtaltes, at han havde været meget sammen med Langhoff, men ikke nogensinde havde lagt Mærke til, at denne var beruset eller drikkfædig. Han havde ikke mærket noget som helst dertil, siger han, han kender kun noget til denne Anklage fra Avisrygter, som han anser for ondsindede, og endelig erklærer han, at Langhoff er den dygtigste Embedslæge i hans Fysikat. Derefter henvender Dr. Muus sig som Sundhedsstyrelsens Formand til Distriktslæge Langhoff og giver ham en venskabelig Advarsel mod at vise Uforsigtighed i sin Optræden og give sine Uvenner, af hvilke han havde mange, Vaaben i Hænde, og det lover Langhoff. Han lover at udvise den største Forsigtighed, og siden Forsommeren 1910, da dette skete, har, efter alt hvad der foreligger oplyst, Dr. Langhoff overhovedet ikke nydt Spiritus, men været fuldstændig afholdende.

Foruden det, jeg her har oplyst, forelaa der paa det Tidspunkt, da Dr. Muus gør Indstilling til den højtærede Justitsminister, endnu en Udtalelse, som kommer frem, efter at denne Afgørelse har fundet Sted, nemlig fra Hofjægermester Brun til Sædinggaard, der ligesom Baron Rosenørn-Lehn var Medlem af Direktionen for Saks-købing Sindssygeanstalt. Han siger, ligesom Baron Rosenørn-Lehn, til Dr. Muus, at Langhoff drikker noget, men han ved personlig ikke noget derom. Han har ikke sagt, saaledes som man maa opfatte det af en Udtalelse, den højtærede Justitsminister har fremsat her i Tinget, at Langhoff var saa drikkfædig, at det var umuligt at have ham paa Sindssygeanstalten. Det skal jeg komme til senere. Den højtærede Justitsminister har med Hensyn til dette refereret saaledes, som man kan læse det ud af Forhørsakterne, men som, efter hvad Dr. Muus har oplyst, den højtærede Justitsminister ved, at man ikke rettelig bør læse ud af vedkommende Forhørsakt.

Det er, hvad der paa dette Tidspunkt forelaa at opføre paa Dr. Langhoffs Debet-